

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' εδρα παλιν αὖ Ἀθῆναι

Χίλια δεκακόσα ογδοήντα πέντε
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Σούρης τὴν εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
Ὁ Σούρης τὴν ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Ὁ Σούρης τὸ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
Ὁ Σούρης τὴν Ἐπαρχίαν — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν.
Ὁ Σούρης τὴν πτωχείαν — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Ὁ Σούρης τὴν κάθε χρόνο — φοῶγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ	—	δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς	—	δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι	—	μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα	—	κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαεννέα Ἰουλίου,
Μακρίνης τε καὶ Βασιλείου.

Ἐκατὸν εἴκοσι κι' ἑπτὰ,
καὶ χρειάζομεθα λεπτά.

Διαδόχου ἐξετάσεις,
ὅπου εἶναι νὰ τὰ χάσης.

Ὁ Σούρης καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Κωνσταντῖνος
εἰς ἐξετάσεων σκαμνὶ ἐκάθισε κι' ἐκεῖνος ;
Ὁ Σούρης τὸς ἐξετάσεις του ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
Ὁ Σούρης τὴν σοφῶς εἰς ἓνα καὶ εἰς ἄλλο,
Ὁ Σούρης τὸν βασιλόπουλο ποῦ εἶναι 'στὴν Ἑλλάδα
Ὁ Σούρης τὴν ἐγγὺς καὶ μαλὰ καὶ γινῶσι κι' ἐξυπνάδα.

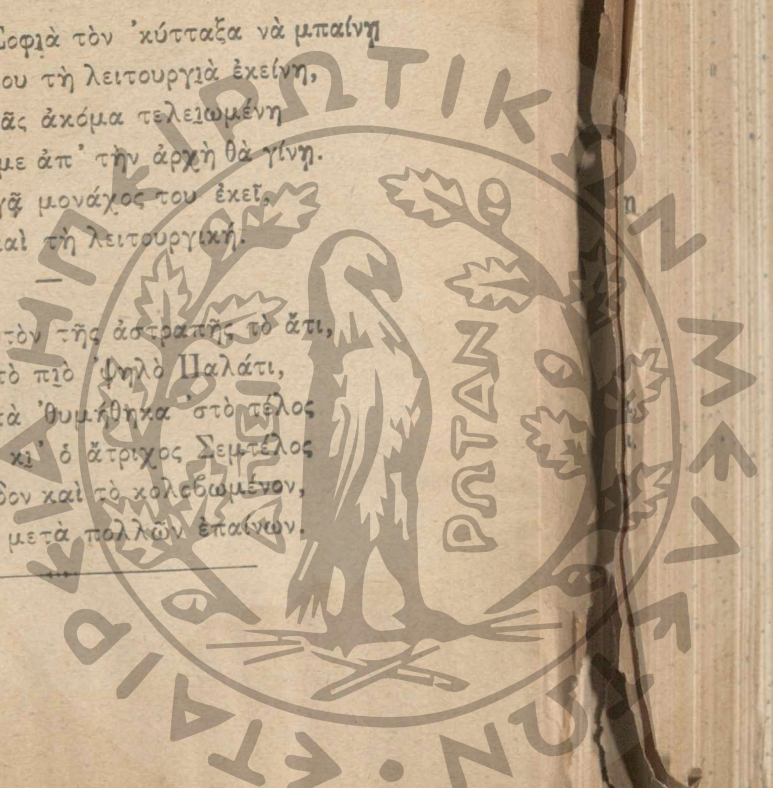
Καὶ ὁ Μεγαλειότατος μὲ γέλοιο καὶ καμάρι
εὐθὺς τὸν ἐπροβίβασε ἀνθυπολοχαγό,
κι' ὁ δοῦλος κι' ὁ ἐλεύθερος Ἑλληνισμὸς ἐχάρη,
κι' ἐπέταξα τὴ σκουφία μου ἀπὸ χαρὰ κι' ἐγώ.
Καὶ νά! τὸν ὠνειρεύθηκα λεβέντη ζηλεμμένο
καὶ πρῶτο βασιλόπουλο μοσχοαναθρεμμένο.

Ὁ Σούρης μὲν ἐγνώριζε πῶς εἰς τὸν Κωνσταντῖνον
Ὁ Σούρης τὴν πλούσιαν ἐχάρισε καὶ τόσα,
Ὁ Σούρης τὴν ἐμάθε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων
Ὁ Σούρης τὸν ἀποκτὰ διάδοχον ποῦ τᾶχει τετρακόσα.
Ὁ Σούρης τὴν Ἑλλήνες σοφοὶ μᾶς βεβαιοῦν καὶ ξένοι,
Ὁ Σούρης τὴν γινῶσι καὶ στὴ μάθησι κανέναν δὲν τοῦ βγαίνει.

Καὶ μέσα 'στὴν Ἀγιά Σοφιά τὸν 'κύτταξα νὰ μπαίνει
γιὰ νὰ τελειώσῃ μόνος του τὴ λειτουργία ἐκείνη,
ποῦ δὲν τὴν ἔχει ὁ παππᾶς ἀκόμα τελειωμένη
κι' ἅμα τὴν Πόλι πάρωμε ἀπ' τὴν ἀρχὴ θὰ γίνη.
Καὶ ἄκουσα νὰ λειτουργᾷ μονάχος του ἐκεῖ,
γιατὶ μὲ τᾶλλα ἐμάθε καὶ τὴ λειτουργίῃ.

Ὁ Σούρης σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη μας τρανὴ ἐφημερίδα
Ὁ Σούρης τὸν παιδὶ τοῦ βασιλῆα σωροὺς ἐπαίνων εἶδα,
Ὁ Σούρης τὸν εἰπὼ ἐζήλεψα μὲ δλο μου τὸ χάλι,
Ὁ Σούρης τὸν ἐκεῖνο νὰ φανῇ μοναδικὸ κεφάλι,
Ὁ Σούρης τὸν ἐγὼ κοτζάμ κρεμανταλᾶς νὰ εἶμαι πάντα ζῶν,
Ὁ Σούρης τὸν ἐκεῖνον ἐξαίρεσιν ἐκ τῶσων ὑπηκόων.

Καὶ ὠνειρεύθηκα γι' αὐτὸν τῆς ἀστράτης τὸ ἄτι,
τὸ λαμπερότερο σπαθί, τὸ πρὸ Φηλὸ Παλάτι,
ἀλλ' ὕστερα μὲ δλ' αὐτὰ 'θυμήθηκα 'στὸ τέλος
πῶς ἂν μᾶς τὸν ἐξέταζε κι' ὁ ἄτριχος Σεμτέλος
'στὸ μέτρον τὸ τετράποδον καὶ τὸ χολερωμένον,
βεβαίως θ' ἀπερρίπτετο μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Ἐξετάσεις Φασουλῆ
ποῦ θά φρίξουν οἱ πολλοί.

Ἰδὼν τὰ πολυποίκιλα πιστοποιητικά,
καθὼς καὶ ἄλλα ἔγγραφα πολὺ σημαντικά,
ποῦ ἔδωσαν οἱ πάνσοφοι διδάσκαλοι τοῦ γένους
ἵστων σεβαστὸν διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων
μ' ἐπιφωνήσεις θαυμασμοῦ καὶ μὲ πολλοὺς ἐπαίνους,
ἀμέσως δὲ ἀναμνησθεὶς τῶν ἡμερῶν ἐκείνων,
καθ' ὧς καὶ ἐγὼ περίφοβος καὶ τρέμων ἐξετάσθην
καὶ ὅπως ὁ διάδοχος παρ' ὧν ἰθαυμάσθην,
εἰς τοὺς σοφοὺς καθηγητὰς ἐπῆγα κατ' ἰδίαν
καὶ μ' ὑποτρέμουσαν φωνὴν καὶ πάλλουςαν καρδίαν
ἐζήτησα τὰ πρέποντα πιστοποιητικά
δι' ὅλα τὰ μαθήματα τὰ φιλοσοφικά.
ὅπως καὶ ἐγὼ ἐφόδια τὰ ἔχω τῆς ζωῆς μου
καὶ ἀσφαλῆ τεκμήρια τῆς τόσης προκοπῆς μου.

Καὶ τώρα τὰ καταχωρῶ ἐδῶ κατὰ σειρὰν
πρὸς γνῶσιν τῆς προόδου μου καὶ γενικὴν χαρὰν.

Α'.

Ὁ Φασουλῆς, ἀπόφοιτος τῆς Φιλοσοφικῆς,
ἐξετασθεὶς προπέρυσιν εἰς τὰ τῆς Φυσικῆς,
ἵστα στερεά, ἵστα ἀέρια καὶ ἵστα ὑγρά συγχρόνως,
ἵστων στήλην τὴν Βολταικὴν καὶ εἰς τὴν τοῦ Βολλαστῶνος,
εἰς τὰ τῆς διακλάσεως τῆς ὀπτικῆς ἀκτίνος,
καὶ εἰς τὴν χύτραν τὴν γνωστὴν ποῦ ἤνυε ὁ Παπῖνος,
ἵστων θετικὸν καὶ ἀρνητικὸν ἡλεκτρισμὸν ἐπίσης,
τόσον λαμπρῶς ἀπήντησεν εἰς τόσας ἐρωτήσεις,
ὅπου τὸν παρεκάλεσα μὲ ἀβροτάτας φράσεις
καὶ νέας εἰς τὴν Φυσικὴν νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.
Ἐξήστραψε δὲ πάραυτα τὸ βλέμμα του τὸ κρῦον,
ὅπότε ἐξετάζετο περὶ τῶν ἀερίων,
καὶ κρῖνον ἀπροσδόκητον ἐνίοτε ἀφίνων,
ἀπέδειξε μὲ πείραμα τὴν δύναμιν ἐκείνων.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν στερεῶν μᾶς εἶπεν ἀρκετά,
ὅτι ποτὲ δὲν ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὰ πετᾷ,
ἀλλ' ἐσοδεῖαν ἄρθρον ἐκ στερεῶν νὰ κάμῃ
καὶ ὕστερα νὰ τὰ πωλῇ ἵστους Δήμους μὲ τὸ δράμι,
διότι καὶ τὴν λίπανσιν τῆς γῆς θά βοηθήσῃ
καὶ οὐκ ὀλίγα ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἶδους θά κερδίσῃ,
ὀφείλει δὲ ὁ Δήμαρχος νὰ τὰ περισυλλέγῃ,
καὶ περὶ τούτων πᾶμπολλα καὶ ὁ Χρηστομάνος λέγει.

Διὸ ἐκδίδω τὸ παρὸν πιστοποιητικόν...
Στρούμπος, γνωστὸς Καθηγητὴς ἐπὶ τῶν Φυσικῶν.

Β'.

Ἐξετασθεὶς προπέρυσιν ὁ νέος Φασουλῆς,
ἀπόφοιτος τῆς σοβαρᾶς τῶν σοφιστῶν Σχολῆς,
ἐρωτηθεὶς δὲ παρ' ἐμοῦ γιὰ τὸ λυσσᾶν ὁ σκύλος,
πόσους καὶ ποίους τῶν ποδῶν πηδᾶ ὁ κάθε ψύλλος,
καὶ ὁ σαρανταπόδαρος ὡς πόσα ἔχει πόδια,
καὶ διατὶ τὰ κέρατα ποῦ βλέπομεν ἵστα βῶδια
τὰ φέρουν εἰς τὸ μέτωπον καὶ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων,
ἀλλ' ἐνταυτῷ ἐξετασθεὶς καὶ περὶ τῶν κωνῶπων,

περὶ κορίων καὶ φθειρῶν καὶ περὶ παπαγάλων,
σαλαμανδρῶν καὶ γουστερῶν καὶ γαῖδουριῶν καὶ ἑλῶν
καὶ διατὶ πολλοὶ σοφοὶ αὐτῆς τῆς κοινωνίας
κατὰ φρικτὴν παραδρομὴν τῆς Ὑψηλῆς Πρανοίας
δὲν ἔγιναν ἡμίονοι μετὰ ποδῶν τεσσάρων
καὶ μὲ αὐτὰ μακρύτατα καὶ μὲ οὐράς γαῖδαρων,
ἀπῆντησ' ἐ-οιμότατα σ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις
καὶ κατεδείχθη ἐναργῶς ἡ εὐφυΐα του φύσεως,
πρὸς δόξαν δὲ τοῦ γένους του καὶ δόξης τῆς πατρίδος
ἐταχθῇ ἵστο ἀνώτερον τῶν τετραπόδων εἶδος.

Διὸ ἐκδίδω τὸ παρὸν πιστοποιητικόν...
Μητσόπουλος Καθηγητὴς τῶν Ζωολογικῶν.

Γ'.

Κατὰ τὸ ἔτος τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν
ὁ Φασουλῆς φιλόλογος καὶ δὴ τῶν θαυμαστῶν,
ὑπέστη τὴν ἐξέτασιν τὴν κεκανονισμένην
ἵστων γραμματολογίαν μου τὴν λιθογραφημένην
ἐρωτηθεὶς δὲ νὰ εἴπῃ τὸν Γερμανὸν ἐκείνον,
ὅπου καὶ τὸ μυγισόχεσμα ἐξέλαθεν ὡς κόμμα,
καὶ διατὶ ἵστων ἐποχὴν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων,
ποῦ ὁ Σωκράτης ἤκμαζε καὶ ὁ Ξενοφὼν ἀκμή,
πᾶς ἕκαστος ἐφρόντιζε φιλόσοφος νὰ γίνῃ
καὶ πᾶσαν περιφέρειαν στενὴν νὰ τὴν εὐρύνῃ,
ἐξετασθεὶς καὶ εἰς συγγραφὰς τῶν κλασικῶν Ἑλλήνων
καὶ τὰ κατὰ Μπερτόδουλον καὶ αὐτὸν τὸν Μπερτίλλου,
καὶ εἰς στρυφνὰ αἰνίγματα καὶ εἰς ἀρχαίους μύθους,
εἰς ὅλα μετὰ κρίσεως ἀπῆντησ' ἀσυνήθους.
Ἐφ' ὧς καὶ τὸν ἀπέριψα μετὰ τῆς συντροφίας,
ἐκ φόβου μήπως τρελλαθῇ ἐκ τῆς πολλῆς σπουδῆς.

Ὅθεν ἐκδίδω τὸ παρὸν δικαίως τε καὶ εὐλόγως...
Ὁ Φιντικλῆς διάσημος παντοῦ γραμματολόγος.

Δ'.

Ὁ Φασουλῆς ἀπόφοιτος τῆς Φιλοσοφικῆς,
ἐξετασθεὶς καὶ παρ' ἐμοῦ εἰς τὰ τῆς μετρικῆς,
ἵστα κῶλα καὶ ἡμικῶλα τῶν διαφόρων στίχων,
εἰς τὸν βαρὺν καὶ πλάγιον τῶν κοντακίων ἦγον,
ἵστων ἀμανέ, ἵστο σαμπαῖ, ἵστο μπουρὶ καὶ τὸ μῦθος,
πλὴν προσθετὸν σὺν αὐτοῖς τὸ κούρις καὶ σεκούρις,
πρὸς δὲ καὶ εἰς τὰ Γερουνδία καὶ εἰς ὅλα τὰ Σαπτιῆ,
καὶ ἀπαντήσας προσφῶς εἰς ταῦτα καὶ εἰς ἐκείνην,
ἐδέχθη τὰς εὐχὰς πολλῶν ἐκτὸς ἀκροωμένων
καὶ ἀπερρίφθη παμφηφει μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.
Πιστεύω δὲ καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς Σχολῆς ἀπάτης,
ἐὰν καὶ πάλιν ὑποστῇ δευτέρως ἐξετάσεις
μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἢ καὶ τεσσάρων χρόνων,
πῶς μετ' ἐπαίνων βέβαια θ' ἀπορρίφθῃ πλειόνων.

Διὸ ἐκδίδω τὸ παρὸν μαζί μὲ τᾶλλα τρία...
Σεμετέλος ὁ Καθηγητὴς καὶ ἡ Σπανομαρία.

Ἐπῆρα καὶ ἄλλα ἔγγραφα σοφῶν Καθηγητῶν,
πλὴν τώρα χῶρον δι' αὐτὰ δὲν ἔχω ἀρκετόν
καὶ ἐκ τούτων ὅμως φαίνεται πῶς καὶ ὁ Φασουλῆς
εἶναι ἀνὴρ σοφώτατος καθὼς καὶ οἱ βασιλεῖς,
καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε καὶ εἰς αὐτὸν ἐλπίδα
πῶς θά δοξάσῃς κάποτε τὴν πάνσοφον πατρίδα.

Ἀπὸ τὴν λαύρα τὴν πολλὴν μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω
καὶ σὲ κομμάτια τέσσερα τὴν πέννα μου νὰ σπάσω.

Ἄρθρον τρελλὸν
περὶ πολλῶν.

Μὴ εἶναι δὲ τὸ Σάββατο Ρωμῆο νὰ μὴ σὰς βγάλω,
ὅτι εἶσαι μ' ἄρεσι, διότι εἶσαι θέλω,
καὶ εἶσαι γι' αὐτὸ λογαριασμὸ θά δώσω σ' ἕναν καὶ ἄλλο,
καὶ τὸ κῶλον ποῦ καὶ ποῦ χωρὶς νὰ τ' ἀναγγέλλω.
Καὶ ἐκείνη συνδρομητὴς θυμῶς ἵστα σωστά του,
ἐξ ὧς τὸ Γραφεῖόν μας νὰ πάρῃ τὸν παρὰ του.

Μετὰ σ' αὐτὰ τὰ καύματα, μέσα ἵστων λαύρα τούτη,
ἐπὶ ἵστων τὸ μαλὸ καὶ γίνεται κουκουῦτι,
καὶ σ' αὐτὸ τὸ ψήσιμο τῆς προσφιλοῦς Ἑλλάδος,
ἐπὶ θά εἶμαι πρὸ τρελλὸς καὶ ἀπ' ὅλους πρὸ σκαρτάδος
καὶ Δεξιόσης ἐξαλλος νὰ βλέπω εἰς τοὺς τοίχους
καὶ νὰ ἀρκεῖζω ἵστο χαρτὶ δὲν ξέρω πόσους στίχους.

Καὶ τί νὰ πῇς ποῦ τίποτε σπουδαῖον δὲν συμβαίνει,
ποῦ τὸ ἔντε στάτους κβὸ ἵστων ἵδια θέσι μένει,
καὶ εἶναι ῥήτωρ φλογερὸς ἀκούεται παρλάρων
καὶ τὴν παρὰ τὸν ἑαυτοῦ τῶν Βουλγάρων.
Μεταρρυθμίσεις μοναχὰ καὶ ἄλλα τέτοια σάλια,
καὶ ἵστων χάλι πρὸ πολλοῦ ἵστα τωρινὰ μου χάλια.

Ἄ! εἶναι ἀπελπιστικὴ κατάστασις τῶντι!
καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ νὰ σοῦ πονῇ ἀκόμη καὶ τὸ δόντι,
καὶ ἐκεῖ ποῦ βασανίζεσαι δὴ στίχους κᾶν νὰ κᾶνῃς,
μὲ μία τοῦ δοντιοῦ σουβλίᾶ εὐθὺς νὰ τοὺς ξεκᾶνῃς.
Καὶ πάλι τοῦκα καὶ ἀπ' ἀρχῆς, τὰ ἵδια καὶ τὰ ἵδια,
καὶ ζίστη καὶ ἀλογόμυιγες καὶ ἀκρίδες καὶ σκουπίδια.

Καὶ ὁ Ροντήρης, ὁ γνωστὸς νομομαθὴς, μᾶς λέει
πῶς πρὶν γιὰ τὸν διάδοχον νὰ γράψῃ μὲς ἵστον Χρόνον,
τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀρχιεπιστοῦ εὐτυχῆς νὰ κλαίῃ
μὲ ὅλον τῆς καρδίας του τὸ ἔλγος καὶ τὸν πόνον.
Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πολὺ συχνά, προτοῦ Ρωμῆο νὰ γράψω,
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται τὸ χάλι μου νὰ κλάψω.

Πῶ! πῶ! τί λαύρα εἶν' αὕτη!... τί φτώχεις καὶ τί πείναις!...
βάρκα, βαρκούλα, πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σήσω,
καὶ φέρετε τριγύρω μου δεκάτῃ Ἀραπινῆς
νὰ μ' ἀερίζουν ἀπ' ἐμπρὸς καθὼς καὶ ἀπ' ὀπίσω.
Ἄερα θέλω ἵστο ἀνοικτὰ καὶ τοῦ πειλάγου σάλον,
καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν γράψω ἕλλ' ἂν ἑλλων.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. — Τί ἔγινες, βρέ Φασουλῆ;

Φ. — Μὴν τὰ ρωτᾷς, ψυχὴ μου...

παρέλυσαν τὰ χέρια μου ἢ γλῶσσα κι' ἢ φωνή μου,
καὶ οὔτε νὰ 'μιλῶ μπορῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ γράψω,
κι' ἀπὸ τὴν ζέστη τὴν πολλὴ μου ἔρχεται νὰ κλάψω.

Π. — Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια, Φασουλῆ, τραβῶ μ' αὐτὴ τὴ λαύρα,
καὶ τῆς ἡμέραις μου περνῶ κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρα,
κι' ἀπὸ τῆ ζέστη μουρχεται τὰ ρούχα μου νὰ σχίσω
κι' ὀλόγουμος σὰν τὸν Ἀδὰμ 'στοὺς ὁρόμους νὰ πηδήσω,
νὰ δροσισθοῦν ὀλίγον τι τὰ ἐσωτερικά μου,
οἱ πνεύμονες, τὸ στῆθος μου κι' ἡ περιφέρειά μου.

Φ. — Ἐσκόπευα 'στὴν Αἴγινα νὰ φύγω χάριν γούστου,
πλὴν μετὰ λύπης μου μαθὼν καὶ φρίκης ἀνηκούστου
πῶς τὸν γνωστὸν Παλῆανθρωπον, τὸν ἀτυχὴ μου φίλον,
τὸν ὑπεδέχθη ὁ Πηνειῶ 'στὴν Αἴγινα μὲ ξύλον,
διότι κἄτι ἔγραψε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του,
καὶ φοβηθεῖς, βρέ Περικλῆ, ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου,
ἀπελπισμένος ἔμεινα καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα,
γιατὶ ἂν πῆγαίνα ἐκεῖ γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
'μπορεῖ νὰ ἔσπαζ' ὁ Πηνειῶ καὶ τὰ 'δικά μου μούτρα
καὶ νὰ βγαζε τὸ ἄκτι του εἰς τὴ 'δική μου Κούτρα,
ἂν καὶ γι' αὐτὸν δὲν ἔγραψα μιὰ λέξι, καθὼς ξέρεις...

Π. — Εὐλογημένος τρεῖς φορὰς ὁ κύριος Βερβέρης,
ποῦ πρῶτος πρῶτος τοῦ Πηνειῶ ἐγέυθη τὸ μπερντάχι,
καὶ οὕτως ἔσωσε κι' ἐμᾶς καὶ κάθε ἄλλη ράχη.

'Αμμέ τοῦ Διαδόχου μας τὰς ἐξετάσεις εἶδες;

Φ. — Ἀνεπτέρωθησαν μ' αὐτὰς αἱ τόσαι μας ἐλπίδες,
κι' ὀργήγορα, βρέ Περικλῆ, καθὼς μου λέγουν ὅλοι,
μὲ τὸν σεπτὸν διάδοχον θὰ πᾶμε μὲς 'στὴν Πόλι.
Καὶ παρ' ἐμοῦ πραγματικῶς ὁ νέος ἱθαυμάσθη,
διότι μὲ σεμνότητα μεγάλην ἐξετάσθη
'στὸ Ἀσπιδε, ἀμόλυντε καὶ 'στὴν Γεωμετρίαν,
καθὼς καὶ 'στῶν Ἀμαρτωλῶν θαρρῶ τὴν Σωτηρίαν,
'στὸ Μῆνιν ξεῖδε θεὰ καὶ εἰς τὸν Ξενοφῶντα,
'στὴν θείαν Ἀποκάλυψιν καὶ εἰς τὸν Σολομῶντα,
'στὰ συμμιγῆ, 'στὰ κλάσματα καὶ 'στὴν Ἀστρονομίαν,
'στὴν Φυσικὴν, 'στὴν Ἀλγεβραν κι' εἰς ὅλην τὴν Χημείαν
'στὰ μέταλλα, 'στὰ κράματα, 'στὴν ἰσότητά, 'στὴν σοφία
'στὸ φέρτε ἀρμ, 'στὸ ἀτενῶς, 'στὸ ἄλι καὶ παρὰ πόδα,
εἰς Γαλλικά, Γερμανικά καὶ Ἀγγλικά ἐπίσης,
καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν καὶ τὰς μετορρυθμίσεις,

καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, ἐν συντομίᾳ πάση
δὲν ἔμειν' ἓνας ἄνθρωπος ὁποῦ νὰ μὴν τὰ χάσῃ.
Τότε δὴ τότε μόνος μου ἐκεῖ ἀνελογίσθην
μὲ τί ἐπαίνους ἄλλοτε κι' ἐγὼ ἐξεκουμπίσθην
ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν σοφῶν τὸ φλογερὸν καμίνι,
κι' ἐπίεσε τὰ στέρνα μου ἀνέκφραστος ὁδύνη,
ἐν μέσῳ δὲ τοῦ χάσκοντος κι' ἀνευφημοῦντος κόσμου
ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, ἐσκέφθην μοναχός μου,
εἰς ποτὲ διάδοχος ἐπρόκειτο νὰ γίνω
πῶς ἐξετάσεις πώποτε δὲν ἤθελα νὰ δίνω,
καὶ ὅπου ἔβλεπα Σπανὸν χωρὶς ἀργοπορίαν
ἀναύτως θὰ τὸν ἔστελλα μακρὰν εἰς ἐξορίαν,
καὶ ἤθελα τὰ σχόλια παντοῦ νὰ καταργήσω
καὶ μ' ἓνα μου διάταγμα βασιλικὸν νὰ κλείσω
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
πρὸς σωτηρίαν κεφαλῶν καὶ πρὸς οἰκονομίαν.

Π. — Ἀμ' τέτοιος ἀφιλότιμος ποῦ εἶσαι καὶ χαμᾶλη,
ἀπ' τὸ ξερό σου δὲν 'μπορεῖς ποτὲ καλὸ νὰ βγάλῃς.
'Αλλὰ σοῦ λέγω, ἂν κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν 'στὸ Παλῆτι,
πῶς ἀπὸ τὸν διάδοχον ἀκόμη λείπει κἄτι,
κι' ἀφοῦ ἐσπούδασε πολλὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,
πρέπει νὰ μάθῃ νὰ 'μιλῇ κι' ἐκεῖνος διὰ στίχων,
καὶ δι' αὐτὸ σωτήριον καὶ ἀναγκαῖον κρίνω
ἐγὼ τοῦ διαδόχου μας παιδαγωγὸς νὰ γίνω,
καὶ ὅταν μάθῃ σὰν κι' ἐμᾶς νὰ ὁμιλῇ ἐμμέτρως,
φαντάσου πᾶς πῶς θ' ἔχῃ χαρὴ γι' αὐτὸ κι' ὁ Χατζηπότης.
Καὶ τώρα πές μου, Φασουλῆ, ἀκόμη 'λίγα νῆα...

Φ. — Ἐμπῆκε ὁ διάδοχος εἰς τὰ δεκαεννέα,
καὶ τώρα σχίζει, Περικλῆ, θαλάσσας καὶ πηλάγια,
καὶ φεύγει 'στὴν Πετροῦπολι καὶ εἰς τὴν Κοπινάγη,
κι' ἀπὸ τὸν Βόσπορον περνᾷ καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Πόλι,
κι' ἀμέσως τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐσεῖσθσαν οἱ θύραι,
κι' ἐσθήμαναν σιγὰ σιγὰ ἡ δώδεκα καμπάναις
κι' ἐκαρδοχτύπησαν παιδιὰ καὶ σκληθωμέναις μάναις
τοῦ Κωνσταντίνου ἄστραψε τὸ ἀγιασμένο μνημεῖον
καὶ τοῦ παπᾶ τὰ κόκκαλα ἔτριξαν στ' ἄγιο βῆμα.
'Αλλ' ὅμως τέτοια πράγματα δὲν πρέπει νὰ θυμῶμαι

διότι μόλις τὰ σκεφθῶ ἀμέσως συγκινοῦμαι,
καὶ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ ψῆσιμο καὶ μέσ' σ' αὐτὴ τὴν κἄψη
μὲ βλάπτει κι' ἡ συγκίνησις, μὲ βλάπτει καὶ ἡ κλάψη.

Π. — Κι' ἐμένα, φίλε Φασουλῆ, τὰ δάκρυα μὲ πέρνουν
καὶ μέσα 'στὴν Ἀγία Σοφία τὰ λόγια σου μὲ ρίχνουν.

Φ. — Γιὰτὶ κι' ἐγὼ, βρέ, βασιλεὺς 'στὸν κόσμον νὰ μὴ γίνω,
νὰ ἐμπορῶ εἰς κάθε τί μὲ νοῦν νὰ ἐμβαθύνω,
νὰ ἔχω σὲ διδάσκαλον τῆς ἀγωγῆς μου πάσης
καὶ νὰ μὴν ἀπορρίπτωμαι ποτὲ 'στὰς ἐξετάσεις;

Π. — Ἐγὼ καὶ Αὐτοκράτορα θὰ σὲ χειροτονήσω,
καὶ ὅσοι πέντε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πέντε ἀπ' ὀπίσω.

'Στὴν Πατησίαν τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γεροντὰ τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
τούτ' ἐστὶ Μπουσκὸ διαλεκτὸ κι' ἀθάνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖν, τὸ δευτέρον γιὰ φροῦτα,
καὶ ἄμ' αὐτῆς κι' ἀπὸ τὰ δῶα γυρεύεις τὰ λαγούτα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέθεθ

— μέσα 'στὸ τυπογραφεῖον
— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων»
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους,
μ' οὐρητήρια, παντούρια

— νῆα μὲρα συζητούντων,
— πατακτῆδες ἄλλους τῶσους,
— καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.